

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. R.** zast. JUDr. Dalilou Pelechovou, advokátkou se sídlem Čs. legií 1364/20, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2014, č. j. x, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2014, č. j. 18 Ad 28/2014 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Dalile Pelechové, advokátce se sídlem Čs. legií 1364/20, Ostrava **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč. Tato částka jí bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti

rozhodnutí žalované specifikovanému v záhlaví. Tím byly zamítnuty námitky stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2014, č. j. x, kterým pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), byla zamítnuta stěžovatelova žádost o invalidní důchod, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava - město ze dne 30. 1. 2014 není invalidní, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %.

[2] Žalovaná v rozhodnutí o námitkách uvedla, že novým posudkem o invaliditě vypracovaným dne 14. 4. 2014 bylo zjištěno, že stěžovatel není invalidní. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. (postižení svalové a kosterní soustavy), oddílu E (dorzopatie a spondylopatie), položce 1b (bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének – s lehkým funkčním postižením), přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity) (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), pro které lékař žalované stanovil pro stěžovatele pokles pracovní schopnosti (z rozmezí 10 – 20%) v horní hranici daného rozmezí, tj. ve výši 20%.

[3] Krajský soud svůj rozsudek opřel o posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Ostrava (dále též „PK MPSV“) ze dne 29. 8. 2014. Posudková komise vycházela ze všech dostupných lékařských nálezů a dostupné zdravotnické dokumentace založené v posudkovém spise Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava. Jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu uvedla plurisegmentální vertebrogenní algický syndrom s pravostranným cervikobrachialním a oboustranným iritačním lumboischiadickým syndromem bez zánikové kořenové symptomatologie při degenerativní pseudospondylolistéze L4/5 I. stupně se stenózou spinálního kanálu v úrovni disku L4 s minimální dorzální protruzí disku L5. Toto rozhodující zdravotní postižení je uvedeno v kapitole XIII, oddílu E, položce 1b přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, podle které stanovila míru poklesu pracovní schopnosti 20%. Zdravotní stav stěžovatele ke dni 1. 2. 2007, kdy byl uznán částečně invalidním, zhodnotila jako posudkový omyl.

[4] Krajský soud shledal posudek úplným, správným a přesvědčivým, stěžovatel není invalidní, protože pokles pracovní schopnosti u něj dosáhl 20 % nikoliv nejméně 35 %, jak požaduje § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Posudková komise konala ve správném složení a nebylo třeba provedení dalších vyšetření. U stěžovatele nejsou aktuální změny ve zdravotním stavu týkající se jeho zhoršení a navíc je průběžně léčen ošetřujícím lékařem i ambulantními specialisty oprávněnými provádět potřebná komplementární vyšetření a indikovat hospitalizaci. Proto bylo řádně konstatováno, že k datu 5. 5. 2014 nebyl invalidní v žádném stupni.

II. Obsah kasační stížnosti

pokračování

[5] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které specifikoval v doplnění kasační stížnosti.

[6] Rozsudek shledává nepřezkoumatelným. Při ústním jednání v rámci svého výsledku totiž uvedl, že není schopen výkonu jakékoliv soustavně výdělečné činnosti či práce a není k takové práci způsobilý, což ilustroval odkazem na lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci vystavený Vězeňskou službou ČR, Zdravotním střediskem Věznice Heřmanice ze dne 29. 4. 2014 (dále jen „lékařský posudek věznice“). Tento lékařský posudek je v rozporu s výsledkem odborného lékařského posudku vypracovaného PK MPSV. Ta se s tímto rozporem nevypořádala. Krajský soud posléze ve svém rozsudku vyšel z posudku zpracovaného PK MPSV a vyhodnotil ho jako úplný a přesvědčivý. Nevypořádal se ovšem s tvrzením stěžovatele, že se posudek PK MPSV rozchází s lékařským posudkem věznice, na základě něž není pracovně způsobilý a není mu přidělována práce.

[7] Postup soudu, který nereagoval na stěžejní argumentaci lze chápat jako opomenutí vypořádání se s žalobními námitkami. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS; ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS; a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Afs 105/2010 – 167). Naprostá absence vypořádání se s kasační námitkou zakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

[8] V tuto chvíli nechce stěžovatel předjímat, jakým způsobem měl krajský soud zhodnotit rozpory v hodnocení jeho pracovní způsobilosti, nevylučuje, že kritéria pro pracovní zařazení v rámci výkonu trestu jsou nesouměřitelná s kritérii pro stanovení pracovní nezpůsobilosti dle zákona o důchodovém pojištění, avšak domnívá se, že toto měl krajský soud posoudit, případně si vyžádat doplňující posudek PK MPSV, který by se rozporem zabýval.

[9] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nemá důvod pochybovat o zákonnosti a objektivitě napadeného rozsudku a s právním názorem v něm vyjádřeným se ztotožňuje. Dodala, že jak vyplývá i z napadeného rozsudku, při zpracování posudku vzala PK MPSV v úvahu i zdravotní dokumentaci z Věznice Heřmanice.

[11] Následně stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu doručil CT snímky své páteře, které nebyly zohledněny při vydání napadeného správního rozhodnutí a jsou tedy dalším dokladem nedostatečného posouzení jeho zdravotního stavu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci

uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Jedinou kasační námitkou stěžovatel napadá přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, jelikož potvrdil závěry posudkové komise, aniž by se vypořádal s rozporem v lékařském posudku PK MPSV a lékařském posudku věznice. S uvedeným rozporem se nevypořádala ani PK MPSV v předloženém lékařském posudku. Stěžovatel tak namítá neúplné posouzení jeho zdravotního stavu, jelikož posudková komise nevycházela ze všech podkladů.

[14] V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž *„neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatelka domáhá. Jde tedy o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS).

[15] Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

pokračování

[16] Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o nějž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku – srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. již citovaný rozsudek ve věci sp. zn. 4 Ads 13/2003, či rozsudek ze dne 3. 4. 2013 č. j. 6 Ads 158/2012 - 24, a mnohé jiné), případně – namítal-li to stěžovatel – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).

[17] Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k této vyhlášce, a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že posudek PK MPSV nárokům testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti dostál. Posudková komise dle posudku vycházela z úplné zdravotnické dokumentace týkající se stěžovatele a z celé řady lékařských nálezů - kromě jejich soupisu obsahuje posudek též chronologickou rekapitulaci obsahu těch nejvýznamnějších, umožňující vytvořit si představu o zjištění a průběhu zdravotních obtíží sužujících stěžovatele. Z posudku je evidentní, že posudková komise vycházela mimo jiné i ze zdravotní dokumentace MUDr. K. z Věznice Heřmanice, která zahrnuje i lékařský posudek věznice týkající se zdravotní způsobilosti k práci ve věznici. PK MPSV tedy zohlednila veškeré dostupné podklady, včetně namítaného potvrzení o pracovní nezpůsobilosti pro práci ve věznici, z posudku je ale zřejmé, že neshledala tyto závěry pro své posouzení relevantními.

[19] Posudek dále obsahuje řádnou konstataci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, s uvedením zdravotního postižení, jež má nejvýznamnější dopad na pokles zdravotní schopnosti stěžovatele k rozhodnému datu (5. 5. 2014), jeho podřazením pod položky

přílohy vyhlášky o posuzování invalidity, a stanovením odpovídajícího procentního poklesu pracovní schopnosti – posudková komise konkrétně za rozhodující zdravotní postižení označila „*plurisegmentální vertebrogenní algický syndrom s pravostranným cervikobrachiálním a oboustranným iritačním lumboischiadickým syndromem bez zánikové kořenové symptomatologie při degenerativní pseudospondylolistéze L4/5 I. stupně, se stenózou spinálního kanálu v úrovni disku L 4 a minimální dorzální protruzi disku L 5 (doloženo MR i CT vyšetřením bederní páteře), uvedená v příloze k vyhlášce č. 359/2009 ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí v kap. XIII odd. E, pol. 1, písm. b), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti o 20% a dále nezvyšujeme dle § 3 citované vyhlášky.*“

[20] Tyto závěry se Nejvyššímu správnímu soudu nejeví jako nepřesvědčivé v kontextu tvrzení stěžovatele a informací uvedených v posudkovém hodnocení. PK MPSV se zabývala zdravotním stavem stěžovatele, přičemž vyšla z dostupné zdravotní dokumentace, a zohlednila i v žalobě popsané uváděné zdravotní obtíže. Komise dále přesvědčivě popsala své zjištění týkající se rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jeho klasifikace dle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity.

[21] Pokud krajský soud vyšel z hodnocení poklesu pracovní schopnosti stěžovatele, který vyplývá z posudku PK MPSV, nelze mu v tomto směru nic vytknout. PK MPSV jednala v zákonem stanoveném složení a její posudek je srozumitelný a dostatečně odůvodněný a splňuje všechny náležitosti, které na posouzení zdravotního stavu kladou právní předpisy a judikatura správních soudů.

[22] Pokud jde o tvrzení, že se krajský soud nevypořádal s námitkou vznesenou při ústním jednání, tj. s rozpory mezi lékařským posudkem věznice a posudkem předloženým PK MPSV, Nejvyšší správní soud konstatuje, že šlo pouze o velmi obecný odkaz na lékařský posudek věznice. Z protokolu z ústního jednání ze dne 23. 10. 2014 plyne, že stěžovatel odkázal na to, že *s podanou žalobou doručil mezi listinnými důkazy i lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci vystavený Vězeňskou službou ČR, Zdravotním střediskem Věznice Heřmanice dne 29. 4. 2014, podle kterého byla provedena vstupní lékařská prohlídka a v němž je vyznačeno, že stěžovatel je osobou zdravotně nezpůsobilou.* Žádný rozpor s lékařským posudkem PK MPSV však nenamítal a z obecně formulované výpovědi při ústním jednání nelze námitku ani dovodit. Krajský soud proto zhodnotil posudek v rámci žalobních bodů a přezkoumal jeho úplnost, správnost a přesvědčivost. S citovanou argumentací stěžovatele se sice nevypořádal výslovně, jeho názor na tento posudek však plyne z odkazu na posudek PK MPSV. Jelikož PK MPSV vycházela při zpracování posudku i z lékařského posudku věznice, na nějž stěžovatel při ústním jednání odkazoval, měl soud oprávněně za to, že předložený posudek PK MPSV je zcela řádný. Nelze mu proto vytknout, že se již dále (vzhledem k obecnému charakteru stěžovatelovy argumentace) lékařským posudkem věznice nezabýval. Ani Nejvyšší správní soud nemá důvodu o úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudku PK MPSV a o přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pochybovat.

[23] Kasační soud k tomu doplňuje, že i v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu platí teze vyslovená v odstavci [15] tohoto odůvodnění, že soud zdravotní stav stěžovatele nepřezkoumává, neboť k tomu nemá potřebné medicínské znalosti. CT snímky páteře stěžovatele navíc byly předloženy až v řízení před kasačním soudem, tedy

pokračování

v době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, tudíž k nim Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout (viz § 109 odst. 5 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že stěžovatel trpí onemocněními, se kterými jsou spojena omezení a obtíže v jeho každodenním životě. Tento závěr Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z vypracovaných posudků, neboť i posudková komise uvedla, že se v posuzovaném případě jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, což je ve smyslu ustanovení § 26 zákona o důchodovém pojištění (ve znění po 31. 12. 2009) stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok. Tento dlouhodobě nepříznivý stav však nebyl při objektivním posouzení k rozhodnému datu, jež je v případě určení invalidity posuzované osoby určující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009-46), takového charakteru, aby v danou chvíli a za daných zákonných podmínek odůvodňoval přiznání invalidního důchodu.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[26] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[27] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hrađí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně stěžovatele, JUDr. Dalila Pelechová, advokátka, provedla ve věci v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, a to písemné podání soudu nebo jinému orgánu ve věci samé, kterým bylo podání a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za dva úkony právní služby náleží 6 800 Kč. JUDr. Dalila Pelechová je plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 1 428 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 8 228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

[28] Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal odměnu za podání nazvané „Zaslání důkazů“, a to vzhledem k tomu, že toto podání Nejvyšší správní soud nepovažuje za kvalifikovaný úkon právní služby, tj. písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to zejména z důvodu jeho stručnosti, jakož i pro jeho argumentační strohost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu